

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЛЕНЬ ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 43065/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

30 листопада 2006 року

*Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.*

У справі «Лень проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), *Голова*,
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Борегго (J. Borrego Borrego),
пані Р. Джагер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), *судді*,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), *Секретар Секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 6 листопада 2006 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 43065/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України, паном Петром Анатолієвичем Лень (далі – заявник), 21 лютого 2004 року.
2. Заявник був представлений паном В. Бичковським з м. Міусинськ. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженим – паном Ю. Зайцевим.
3. 8 листопада 2005 року Суд вирішив направити на розгляд до Уряду скаргу заявника щодо невиконання рішення, винесеного на користь заявника, відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції, Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1960 році та проживає в м. Красний Луч Луганської області.
5. Обставини справи, надані сторонами можуть бути викладені таким чином.
6. У 2000 році заявник подав цивільний позов до Краснолуцького міського суду проти роботодавця, ДВАТ шахта “Ізвестія” (далі – Підприємство) про відшкодування заборгованості із заробітної плати та інших виплат. 14 червня 2000 року суд присудив заявнику 8 185,11 грн.¹ Це рішення не було оскаржене і набуло статусу остаточного.
7. 26 червня 2000 року відділ державної виконавчої служби Краснолуцького міського управління юстиції (далі – виконавча служба) розпочав виконавче провадження щодо виконання згаданого рішення.
8. 29 жовтня 2002 року Господарський суд Луганської області (далі – Господарський суд) розпочав провадження у справі про банкрутство Підприємства та ввів мораторій на виплату заборгованості.
9. 28 липня 2003 року Господарський суд затвердив дружнє врегулювання між Підприємством та його кредиторами.
10. 3 грудня 2004 року заявник отримав заборгованість, присуджену йому рішенням суду і виконавча служба закрила виконавче провадження у зв'язку із фактичним виконанням.

¹ Приблизно 1 567,18 євро

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні у справі “Сокур проти України” (№ 29439/02, пп. 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

12. Заявник скаржився на неспроможність державних органів вчасно виконати рішення Краснолуцького міського суду від 14 червня 2000 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які передбачають наступне:

Пункт 1 стаття 6

“Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов’язків цивільного характеру...”

Стаття 1 Першого протоколу

“Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...”

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. Уряд не надав зауважень щодо прийнятності скарг заявника.
14. Суд доходить висновку, що скарга заявника відповідно до пункту 1 статті 6 Конвенції щодо тривалості виконання рішення Краснолуцького міського суду від 14 червня 2000 року порушує серйозні питання фактів та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду заяви по суті. Суд не знаходить підстав визнати скаргу непринятною. Таким чином, Суд визнає її прийнятною. З тих же причин Суд визнає прийнятною скаргу заявника відповідно до статті 1 Першого протоколу.

II. ЩОДО СУТІ

15. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд стверджував, що не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.
16. Заявник з цим не погодився.
17. Суд зазначає, що рішення Краснолуцького міського суду від 14 червня 2000 року залишалось невиконане приблизно протягом чотирьох років та шести місяців.
18. Суд нагадує, що він вже неодноразово констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у справах, подібних до цієї (див. вищезазначене рішення у справі “Сокур проти України”, пп. 36-37 та “Шаренок проти України”, № 35087/02, пп. 37-38, рішення від 22 лютого 2005 року).
19. Розглянувши всі наявні матеріали справи, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи аргументів здатних переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.
20. Таким чином, мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

21. Стаття 41 Конвенції зазначає:

“Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.”

A. Шкода

22. Заявник вимагав 38 702,70 грн.² в якості справедливої сатисфакції.

23. Уряд вважав, що ця вимога повинна бути відхилена.

24. Суд бере до уваги те, що заявник зазнав певної нематеріальної шкоди, спричиненої встановленими порушеннями. Суд, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, присуджує заявнику 1 400 євро (тисячу чотириста євро) в якості справедливої сатисфакції.

B. Витрати

25. Заявник не подав жодних вимог щодо компенсації. Таким чином, Суд нічого не присуджує.

B. Пеня

26. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;
4. *Постановляє*, що
  - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1 400 євро (тисячу чотириста євро) як справедливую сатисфакцію враховуючи будь-який податок, який може бути стягнутий з заявника, ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
  - (б) після закінчення зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.
5. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 30 листопада 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік (C. Westerdiek)
Секретар

П. Лоренцен (P. Lorenzen)
Голова

² Приблизно 6 115 євро.